

שיחת השבוע

בואו הביתה!

ההתכנסות בתוך הבית היא דימוי לצורך להתכנס בתוך הבית הרוחני שלנו. לדעת מי אנחנו, לאן אנחנו שייכים והיכן שורשינו

שליח חב"ד בשכונת ביתר בחדרה בחלוקת מצה שמורה לתושבים

המציאות שנכפתה עלינו בעיקבות משבר הקורונה מוליכה דה הרה תובנות ומעוררת מחשבות. החל מאפסותו של האדם אל מול נגיף זעיר ובלתי-נראה, דרך חוסר היכולת שלנו לדעת מה יילד יום, וכלה ביכולתו של אדם אחד להשפיע על העולם כולו.

אבל אולי הדבר המשמעותי ביותר הוא בהתכנסות אל הבתים. כולנו מתבצרים בתוך בתינו ומרגישים שהם המגן שלנו מפני האיום החיצוני. אנחנו חוזרים לאכול בבית, ללמוד בבית, לבלות בבית. אנחנו מוצאים סביבנו את יקירינו, שאינם יוצאים איש-איש לעיסוקיו, אלא שוהים איתנו יחד.

לא אזרחי העולם

וכשם שהדברים אמורים במישור האישי, כך גם בהיבט הלאומי. פתאום כל בני הארץ, שטיילו או שוטטו או עבדו בארצות ניכר, מחפשים את המטוס שיחזירם הביתה. כולם מרגישים שארץ ישראל היא ביתם, והיא המקום הבטוח והמוגן ביותר בסערה המטלטלת את הגלובוס כולו.

הבית הוא מרכיב חיוני בעצם הווייתנו. חכמים אומרים כי מי שאין לו בית אינו אדם. בעלי-חיים יכולים לחיות בשדה או ביער. בן-אדם צריך את ארבעת הקירות שלו, את המקום שמעניק לו שייכות ותחושת ביטחון. שאילוי הוא חוזר בסוף היום ובו הוא חי עם משפחתו.

ההתכנסות בתוך הבית הפיזי היא מעין דימוי לצורך להתכנס בתוך הבית הרוחני שלנו. לדעת מי אנחנו, מה זהותנו האמיתית, לאן אנחנו שייכים והיכן השורשים שלנו. היו שניסו לגרור אותנו למחוזות קוסמופוליטיים, כאילו אנחנו אזרחי העולם הגדול. הציפו אותנו בתרבויות זרות ובמגוון השקפות עולם. אבל מגיע הרגע שצריך לחזור הביתה.

יש לנו בית. בית איתן, שעמד בטלטלות של אלפי שנים. יש לנו שורשים שאחזו את האילן של העם היהודי גם בסערות הקשות ביותר. יש לנו משפחה, שלאורך דורות הייתה בה ערבות

יש חדש

מצה לכל יהודי

צעירי חב"ד הקימו אתר ייחודי שבו כל יהודי יכול להזמין כזית מצה שמורה לליל הסדר. אפשר להזמין לפי מספר הנפשות בבית (מוגבל עד 15 למשפחה). המזמין באתר בוחר את נקודת האיסוף הקרובה אליו, שבה יוכל לקבל את המצה. ההרשמה בתשלום סמלי באתר passover.org.il.

ערוץ תורה וחיזוק

לנוכח איהיכולת לקיים את שיעורי התורה, הוקם ערוץ השידורים חב"ד ON AIR, שבאמצעותו מוגשות לציבור תכניות חיזוק ולימוד תורה, מפי טובי המרצים. הערוץ משדר מדי ערב, בשעות 18:00-22:00, בכתיבת chabad.org/lx83bv.

חויית הפסח המשפחתית

בשנים שעברו ערכו בתי חב"ד ברחבי הארץ סדרים ציבוריים לנוקדים, למשפחות חד-הוריות ולכל מי שהעדיף ליל סדר בצוותא. השנה המפעל החשוב הזה אינו מתאפשר, אבל חב"ד מגישה לציבור הזה את האפשרות לערוך סדר כהלכתו בבית. ערכת חויית הפסח המשפחתית כוללת כל מה שצריך לליל הסדר, ובכלל זה הארוחה (המסופקת מטעם כולל חב"ד). פרטים בבית חב"ד.

הדדית ואכפתיות; שבה כל יחיד הרגיש כי עם שלם ניצב מאחוריו.

ויש לנו אמונה, שנצרבה עוד בימי גלות מצרים, ואחר-כך העמיקה במעמד הר סיני. בסופו של דבר כולנו מאמינים בני מאמינים. לפעמים האמונה שבתוכנו מתכסית באבק, אבל אז באה טלטלה כלשהי והיא מתפרצת החוצה במלוא עוצמתה.

פסח בבית

תחושת השייכות הזאת לעם ישראל, לארץ ישראל, לתורת ישראל, היא הבית שלנו. היא מקור כוחנו. בעת הזאת, כשכולנו מסתגרים בבתינו, עלינו לחזור גם אל ביתנו הרוחני והתודעתי. לחשוב על משמעות היותנו יהודים, ועל הדרך להנחיל את המורשת המופלאה שלנו גם לדור הצעיר.

וזו בעצם כל מהותו של חג הפסח המתקרב וכו'. בשנים שעברו חשבנו על ארוחות מרובות משתתפים, על מתנות ומתכונים מפוצצים. היו שטסו לעשות את החג במקומות זרים. השנה ככל הנראה נחוג כולנו בבית הפרטי, עם המשפחה הגרעינית. נוותר על הרעש והצלצולים ונחשוב על תוכנו האמיתי של הלילה הזה, המעביר את המסורת היהודית מדור לדור.

הבה נחזור הביתה, ואבינו שבשמיים יחזור גם הוא לביתו, לבית המקדש השלישי, בגאולה האמיתית והשלמה.

גם בעת אשפוז צעירי חב"ד איתן! *5732

אושפזת? בן משפחה או חבר אושפז? פנו לשליחי חב"ד במרכז הרפואי

זמני השבוע		אפיקים	
ישראל	ת"א	חיפה	באר שבע
6:20	6:35	6:26	6:37
7:33	7:35	7:35	7:31
6:58	6:35	6:37	6:37
7:58	7:31	7:35	7:31

שיחת השבוע הוא גיליון לכל יהודי, המופץ בכל רחבי הארץ והעולם. נוסד בשנת תשמ"ז (1986) בידי הרב יוסף יצחק אהרנוב

עורך: מנחם ברוד

יוצא לאור על ידי: המרכז לעזרי שליחות

ת"ד 1122 כפר חב"ד 6084000

פקס' 9606169 • דוא"ל: chabad@chabad.org.il

אתר: www.chabad.org.il

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

ממתינים לאחרון המקריבים

המשתתפה עד שיביא את קרבנו הפרטי!

מהפך ברגע

בדברי הרמב"ם אנו רואים שקרבן פסח חורג מכל הקרבנות, שהוא היחיד המוקרב אחרי קרבן התמיד. שמו של הקרבן – פסח – מציין את הדילוג והפסיחה של הקב"ה, שפסח על בתי אבותינו במצרים במכת בכורות. בעבודה הרוחנית, דילוג הוא עבודת התשובה. זה מעבר חד ממצב אחד למצב אחר. זו איננה עבודה שגרתית, הדרגתית, אלא תפנית קיצונית שהאדם עושה בקפיצה מדרך החטא לדרך הישר.

את קרבן הפסח, שמייצג את עבודת התשובה, אפשר להקריב גם אחרי התמיד, מפני שקרבן זה מתעלה מכל המגבלות, כשם שעבודת התשובה באופייה מתעלה מעל כל הכללים המקובלים. בכל רגע, ואף בתוך רגע אחד, יכול כל אדם לחולל שינוי בחייו וליצור מהפך במעמדו לפני ה'.

(תורת מנחם תשמ"ה, כרך ה, עמ' 3041)

אמרת השבוע

תשובה לאיש פשוט

אחד מחסידיו של אדמו"ר הרש"ב (רבי שלום דובער) מליובאוויטש היה עשיר גדול, ועם זה יהודי פשוט בתכלית. הרבי היה מקרבו, והוא היה מרשה לעצמו לשאול שאלות שאחרים לא היו מעיזים לשאול.

פעם אחת שאל את הרבי: "מהו צדיק? ואל יאמר לי הרבי תשובה מעולם האצילות, אלא תשובה פשוטה, שגם אני אבין".

אמר לו הרבי: "צדיק הוא זה, שבתפילה פשוטה של סתם יום חול יש לו התעוררות תשובה גדולה מזו שיש לך בתפילת נעילה ביום הכיפורים..."

פתגם חסידי

"מהי התבוננות? אדם צריך להתבונן מה הוא יכול להיות, מה הוא מוכרח להיות, ומה הוא בהווה. זוהי התבוננות!" (אדמו"ר הרש"ב מליובאוויטש)

זאת אפשר ללמוד גם מדיוק לשון הרמב"ם, המקדים את קרבנות היחיד לקרבנות הציבור: "מפני הקרבנות של יחידים או של ציבור". אמנם הטעם הפשוט הוא שרוב הקרבנות הוגשו בידי אנשים פרטיים, ואילו קרבנות ציבור נוהגים בעיקר בזמנים מיוחדים, כמו שבתות וחגים, ועם זה, יש בניסוח הזה משמעות מיוחדת.

דאגה למאחר

ככלל, דחיית הקרבן אינה ראויה. "כונהנים זריזים הן", נאמר בגמרא (שבת, כא). אם הדברים נוגעים בכל קרבן, על-אחת-כמה-יזכמה בתמיד של בין הערביים, שהוא קרבן מהותי, שבו תלויה כפרת עם ישראל כולו. הלוא תמיד של שחר היה מכפר על עבירות הלילה החולף, ותמיד של בין הערביים על עוונות היום. אם כן, יש להזדרז ככל האפשר בהקרבנות.

ואף-על-פי-כן, מכיוון שיש יהודי אחד שעלול להתאחר בהבאת קרבנו לבית המקדש, משהים את הקרבת התמיד של בין הערביים "שתי שעות אחר תחילת זמן שחיטתו". מעכבים את הכפרה על כלל עם ישראל, וממתינים לפלוני

סדר היום במשכן ובמקדש החל והסתיים בהקרבת קרבן התמיד. זמן שחיטתו הוא (רמב"ם תחילת הלכות תמידין ומוספין): "קודם שתעלה החמה, משייאר פני כל המזרח". זמן שחיטת תמיד של בין הערביים: "משיאריך הצל וייראה לכול שהאריך, והוא משש שעות ומחצה ומעלה עד סוף היום".

אם כן, אפשר לשחוט את התמיד השני כבר מחצי השעה השביעית, אך בפועל אחרו את זמן השחיטה עד לאחר שמונה שעות וחצי מתחילת היום. ומדוע? "מפני הקרבנות של יחידים או של ציבור, לפי שאסור להקריב קרבן כלל קודם תמיד של שחר. ולא שוחטין קרבן אחר תמיד של בין הערביים, חוץ מקרבן הפסח לבדו".

התחשבות בפרט

כלומר, האיחור בהקרבת קרבן התמיד השני היה כדי לאפשר לאחרון המבקשים להקריב קרבן למלא את מבוקשו. יש בכך מסר מיוחד, המדגיש את ההתחשבות המתבקשת בכל אחד מישראל, אפילו הוא 'יחיד'.

מן המעיין

קרבנות | מאת הרב אליעזר ברוד, רב כרמי יוסף

קרבן לפי החטא

"אם עולה קרבנו" (ויקרא א, ג). הפסוק מונה עולות מן הבקר, מן הצאן ומן העוף. העשיר, המלא ביטחון עצמי וגאווה, נוטה לחטוא יותר, ועליו להביא קרבן גדול – "מן הבקר". הבינוני, החוטא פחות, יוצא ידי חובתו בעולה "מן הצאן". ואילו העני, שפל הרוח, החוטא פחות מכולם, דיי לו בקרבן הקטן ביותר – "מן העוף".

(זוהר)

הקרבת הרצון

"יקריב אתו רצונו לפני ה'" (ויקרא א, ג). עליך לוותר על רצונך ולהקריבו אליו יתברך. יקריב את רצונו לפני ה', בבחינת "בטל רצונך מפני רצונו".

(האמרי חיים מוויז'ניץ)

קירוב תמיד

כשם שהקב"ה נצחי, כך עליך לעשות שהרצון להיות קרוב אליו לא יהיה ארעי, אלא תמיד, בלי הפסק – "לפני ה'", שהוא קיים לעד.

(רבי יעקב-אריה מטריסק)

עלייה בכל העולמות

אם בהקרבת הקרבן הגשמי נאמר בזוהר ש"רזא דקורבנא עולה עד רזא דאין-סוף" [=סוד הקרבן עולה עד סוד האין-סוף], על אחת כמה וכמה שבהבאת הקרבן האמיתי, כאשר האדם בעבודתו

פועל בנפשו את כל ענייני הקרבן, שהוא גורם בזה עלייה בכל העולמות, מראש כל הדרגות עד סוף כל הדרגות.

(רבי יוסף-יצחק מליובאוויטש)

נופלים בכסף

"קודשי קודשים שחיטתן בצפון" – למרבה הצער, אף בין יראים וחרדים, בין צדיקים וקדושים, מצויים מי ש"שחיטתן בצפון". כשהדברים מגיעים לענייני ממון, שעליו נאמר "מצפון זהב יאתה" – כל יראתם 'נשחטת', ואין בהם עוד כוח לעמוד בניסיון.

(תולדות יעקב-יוסף)

ובלבד שיכוון

"ריח ניחוח לה'" (ויקרא א, ז). נאמר בעוף 'ריח ניחוח', ונאמר בבהמה 'ריח ניחוח'. לומר לך: אחד המרבה ואחד הממעט, ובלבד שיכוון את ליבו לשמיים.

(רש"י)

הוראה לעשיר

הכלל "ובלבד שיכוון את ליבו לשמיים" לא נאמר על 'הממעט' אלא על 'המרבה', על המביא קרבן בעושר. שכן 'הממעט', העני, ודאי רואה בנדבתו את תוכה, ובוודאי הוא "מכוון את ליבו לשמיים".

(רבי בונם מפרשיסחה)

אמונה וברכה

השמועה נפוצה במהירות בקרב יהודי גאורגיה: צדיק גדול התיישב בעיר רוסטוב שבדרום רוסיה. עד מהרה התארגנה משלחת של נכבדי העדה, לחלות את פניו של רבי שלום-דובער שניאורסון, אדמו"ר הרש"ב, שנאלץ לעזוב את העיירה ליובאוויטש, בשל קרבתה לאזורי הקרבות של מלחמת העולם הראשונה.

באותה עת, בשנת תרע"ו (1916), עמדה יהדות גאורגיה לפני אתגר גדול. הקהילה ידעה פריחה ושגשוג, מנתה עשרות אלפים והתברכה בתלמידי חכמים ורבנים. ואולם הייתה חסרה תשתית חינוכית, שתבטיח את העברת התורה לדור הבא. הדור הצעיר עדיין החזיק ביראת שמיים, אך ניצני הבורות כבר נתנו את אותותיהם, והדאיגו את מנהיגי הקהילה.

המשלחת בחצר הרבי עוררה עניין רב. היהודים הגאורגים היו לבושים בבגדי קוזקים, והופעתם עוררה רתיעה בתחילה. הרבי הרגיע את אנשי הבית ואמר: "הם לא קוזקים גויים אלא יהודים! פתחו את הדלתות והכניסו אותם פנימה!".

הרבי קיבלם במאור פנים והתרשם מיראת השמיים שלהם. הם נשקו את המזוזה, והרבי הגיב בחיך לניגוד שבין מראם החיצוני להתנהגותם היהודית: "הקול קול יעקב והידיים ידי עשוי". הרבי דיבר בידיש, והבאים השיבו ברוסית. בנו של הרבי, אדמו"ר הרי"צ, שימש מתורגמן.

מהפגישה הזאת נולדה משלחת החסידים הראשונה ליהדות גאורגיה, שהייתה תחילתה של ידירות מפוארת בין שתי הקהילות. הרבנים, שאימצו את יהדות גאורגיה, בהדרת הרבי, היו הזרעים הראשונים של עולם השליחות העולמי של חסידות חב"ד.

אחד השליחים היה הרב שמואל לויטין, חסיד מופלג וגאון בתורה, שבמצוות הרבי התיישב בכותאסי, ונהפך לדמות מרכזית בהווי הקהילה במדינה. הוא וחבריו הקימו מוסדות חינוך, הרביצו תורה והכשירו אנשי מקצוע בתחומי הדת. רבים מיהודי המקום ראו בו את מורם ורבם.

משה טרטור היה אחד מהם. יהודי עשיר, שניהל עסקים מסועפים בכותאסי ובסביבותיה. הוא פיזר צדקה ביד רחבה. ידירות עזה נרקמה בינו ובין הרב לויטין.

הרב לויטין היה ער לכאב גדול של

משה ורעייתו. שמונה-עשרה שנים חלפו מנישואיהם וטרם נפקדו בילדים. כל כספו נחשב בעיניו כקליפת השום, כל זמן שבתו הגדול והמפואר נותר ריק מילדים.

בשנת תרע"ט התעתד הרב לויטין לבקר את רבו ברוסטוב. קודם הנסיעה

פנה אל היהודים האמידים בבקשה לתרום לטובת החזקת חצר הרבי, שבאותה עת הייתה שרויה במשבר כספי. משה טרטור תרם סכום נכבד, שהביע את הקורתו לתרומתו הגדולה של הרבי ליהדות גאורגיה.

בעומדו לפני רבו, הזכיר הרב לויטין

מאת מנחם ברוד

לומדים גאולה

רבי אינו נעשה מעצמו

ב' בניסן הוא יום ההילולא של אדמו"ר הרש"ב (רבי שלום-דובער) מליובאוויטש (בשנת תר"פ). הרש"ב כונה בפי זקני החסידים "הרמב"ם של תורת החסידות", שכן "כל עניין ועניין המבואר בתורתו ובדרושויו החב"דיים הוא הלכה קבועה ומסודרה, עם כל הנימוקים וההסברים של העניין, דבר דבור על אופניו" (בנו, אדמו"ר הרי"צ, 'התמים' חוברת ו, עמ' ד).

עוד נאמר עליו (שם): "מסר נפשו הקדושה בעבודה נמרצה להנהיג גם אצל החסידים, ובייחוד אצל הצעירים, הבחורים והאברכים, את לימוד החסידות בעיון. שכן הלימוד השטחי, בדיעות מפוזרות, בבחינת 'מקיף', אינו חודר לתוך תוכו של האדם לשנותו לטוב, ולכל היותר פועל רק בחיצוניות, אבל החסידות החב"דית דורשת פנימיות, ולזאת מגיעים רק על-ידי לימוד עיוני בטוב טעם ודעת, שהעניינים של תורת החב"ד ייכנסו בקליטה טובה במוח ולב, ורק אז יוכל לפעול ישועות בנפש האדם, לברר ולזכך את המידות הטבעיים ולקיים התורה והמצוות לא בבחינת מצוות אנשים מלומדה, אך ורק באור וחיות פנימי".

חינך את גופו

אביו, כ"ק אדמו"ר מהר"ש, העיד עליו: "בני לא היה נער אף פעם. עוד בנעוריו היה ירא שמיים ומסודר ויגע על כך שהנהגתו תהיה בדרכי החסידות, ולקראת הבר-מצווה שלו היה לחסיד בעל עבודה מסודרת" (ספר השיחות תש"א עמ' 27). אדמו"ר הרש"ב עצמו סיפר לבנו, הרי"צ: "כשהייתי בן שתיים-עשרה, חינכתי את גופי שכל איבר יעשה את אשר מוטל עליו לעשות... היה לי זמן קבוע ללמוד שולחן ערוך אורח חיים, ואז עיבדתי את גופי כפי הוראות השולחן ערוך" (ספר השיחות תש"ג, עמ' 4).

בעניין זה מסופר, שפעם אחת, בוועידת רבנים גדולה, הבחינו כמה מהרבנים בהנהגה מסוימת של הרבי, ושאלוהו למקורה. השיב הרבי: "ברגע זה אינני זוכר היכן ראיתי שיש לנהוג כך, אבל אין לי ספק שיש לזה מקור בהלכה, כי מילדותי הרגלתי את גופי שיתנהג בטבעו על-פי השולחן ערוך".

בצעירותו הרגיל את עצמו לשעבד את מחשבתו שעות רבות בעניין אחד, בלי להסיח את הדעת ('חנוך לנער' עמ' 10). פעם אחת, בעומדו בהתבוננות בשעת התפילה, התחיל דם לזוב מאפו. הדם ניגר וניגר והוא לא הרגיש בכך כלל. איש מהחסידים לא העז להפריעו בשעת תפילתו, ולכן הלכו והודיעו על כך לאביו, המהר"ש. הרבי ניגש אליו, הרים את תליתו מעל פניו ולחץ על אפו עד שהדימום נפסק. והוא לא הרגיש בכל המאורע!

בין הלב למוח

לאחר הסתלקות אביו סירב זמן רב לעלות על כס נשיאות חסידות חב"ד. פעם אחת התבטא בעניין זה: "ירשתי מאבי את האמת, ואינני רוצה לאבדה" (הלקח והליבו עמ' רט). לבנו סיפר (ספר השיחות תש"א עמ' 171), כי אביו מסר לו: "רבי, מנהיג עדת חסידים, אינו נעשה מעצמו. גם כשאדם הולך לישון כפי שחשד צריך ללכת לישון, לאחר קריאת שמע שעל המיטה חסידית עמוקה, זה עדיין סדר של חסיד. אמנם סדר בריא, ואפשר לומר גם סדר חסידי נעלה, אבל לא סדר של רבי".

עבודתו המופלאה במסירות נפש השפיעה לרעה על בריאות גופו. הרבי נאלץ להרבות בנסיעות למקומות מרפא, וגדולי המומחים בדקוהו. פרופסור גדול אחד התבטא עליו: "ליבו משתוקק להרבה יותר ממה שמוחו מבין, ומוחו מבין הרבה יותר ממה שליבו מסוגל להכיל" (ספר השיחות תש"א עמ' 28).

גופו לא עמד בטלטולי הדרכים של ימי מלחמת העולם הראשונה, כשנאלץ לעזוב את ליובאוויטש ולנדוד עד רוסטוב. שם, זמן קצר לאחר שקנה את הבית שבו ביקש למצוא שלוה, הסתלק, באומרו: "אני עולה למרומים, ואת כתביי אני משאיר לכם".

את עניינו של משה וציין את שוועתו לילדים. רבה הייתה שמחתו לשמוע ברכה מפורשת יוצאת מפי הרבי: "השם יתברך יעזור שייוולד לו בן זכר!".

עם חזרתו לכותאסי שיתף הרב לויטין הנרגש את משה בברכת הרבי. הלה נדבק בהתלהבות, ואימץ את הדברים באמונה שלמה. ואכן, כעבור זמן מה נפוצה שמועה בעיר שהרבי הרש"ב בירך את משפחת טרטור, וכי ברכה זו כבר החלה להתממש...

ואולם הזמן חלף והבשורה המיוחלת בוששה לבוא.

בשנת תר"פ, האחרונה לחיי אדמו"ר הרש"ב, התעתד הרב לויטין לבקר שוב בחצרו, והפעם בלויית תלמידיו מהישיבה שהקים בגאורגיה. טרם צאתו פנה אליו משה טרטור וביקש לתרום סכום נכבד. הוא מסר לידי הרב עשרים וחמישה אלף רובלים - סכום עצום באותם ימים. אגב שיחתם התעניין הרב לויטין בזהירות אם נכונה השמועה שהתרוצצה בעקבות ברכת הרבי הקודמת.

"כן", הודה האיש בשפל קול, "כבר דימינו לראות את הישועה סוף-סוף, אלא שלמרבה הצער אירעה בעיה רפואית והתינוקת לא שרדה..."

הרב לויטין ציין לעצמו כי הרבי הבטיח בן זכר, ואם כן, אין זו אותה ברכה מיוחלת. הוא החליט להעלות את העניין לפני הרבי בביקורו.

הרב לויטין התלווה לתלמידי הישיבה בהיכנסם ל'יחידות' - פגישה אישית עם הרבי, ושימש מתורגמן בעבורם. כחסיד נאמן, הכניסה אל הקודש לוותה תמיד ברצינות רבה וביראת כבוד גדולה. קדמה לה הכנה רוחנית ארוכה וחשבון נפש אישי, שהרי רגעי ה'יחידות' הם המשמעותיים ביותר בקשר שבין רבי לחסיד.

הרב לויטין הניח לפני הרבי את כספי התרומה של משה טרטור. מבע פליאה עלה בעיני הרבי. "זה סכום גדול מאוד!", אמר בתמיהה.

הרב לויטין שיתף את הרבי בסיפורו של האיש. הוא הוסיף וציין את מפח הנפש של היהודי ורעייתו כאשר זיק התקווה שכבר החל מבצבץ - ככה כלעומת שניצת.

כשסיים את דבריו, נענה הרבי מייד: "שיתברכו בזרעא חיא וקיימא!".

הרב לויטין חש הקלה גדולה. הרבי נתן ברכה מפורשת, והיא ודאי תתקיים. ואכן, באותה שנה זכו ר' משה טרטור ורעייתו בבן זכר בריא ושלם.

נהג האמבולנס שנדבק מדבר

וגם אז עם ציוד מגן", הוא מספר. במחלקה שהו כמעט שלושים חולי קורונה. הצעיר שבהם בן שבע-עשרה והמבוגר קרוב לשמונים.

קריאת התורה מהחלון

גלט מלא הערכה לצוות הרפואי. "הם עשו מעל ומעבר בעבורנו. למשל, חגגנו יום נישואין בין כותלי האגף, והצוות דאג לשמח אותנו. ביום השנה לפטירת אבי, דאגו להכניס אליי נר נשמה". דווקא בנושא המניין לא הייתה בעיה, כי למאושפזים במחלקה מותר להתקהל. "לא היה אפשר להכניס אלינו ספר תורה, כי כל מה שנכנס פנימה נשלח לגניזה. לכן קראו לנו בתורה מבעד לחלון. זו ההזדמנות להודות לשליח חב"ד במרכז הרפואי, הרב אפי סגל, שעשה בעבורנו רבות".

עובדת היותו חסיד חב"ד גרמה לו לחוש מעין שליח. "השתדלנו לעודד ולחזק את המאושפזים ולהשרות אמונה ורוגע, הן עלידי דוגמה אישית, הן עלידי קריאת מכתבי עידוד ואמונה שכתב הרבי מליובאוויטש לחולים".

כאב הודעות הכזב

במקביל לקושי האשפוז המשפחתי, נאלצה משפחתו להתמודד עם זירת הפייקיניז. הופץ שרעייתו ביקרה אותו באשפוז אחרי שידעה

"כמו לצאת לחירות" - אלה המילים שאמר ר' יואל גלט עם שחרורו ביום שישי ממחלקת מאושפזי הקורונה ב'השרון', שבה שהה קרוב לשבועיים. גלט הוא מראשוני המשתחררים, אך שמחתו עדיין אינה שלמה. רעייתו רבקה וילדיו שנדבקו עדיין מאושפזים במחלקה. "אין בשלב זה צפי לשחרור", הוא אומר.

גלט, חסיד חב"ד, הוא תושב עינב שבשומרון ועובד במד"א. שנים רבות הוא מקדיש את חייו להצלת חיים. בזירות הרפואיות כבר ראה הכול, אבל דבר לא הכין אותו להודעה שקיבל: נדבקת בקורונה, אתה ובני משפחתך. קורה הרוח המאפיין אותו נסדק מעט בשיחתי עימו לפני שחרורו, ואולם הוא מלא אמונה לזהות שהכול מהבורא יתברך.

תפעול טכנולוגי

אין לגלט תשובה איך נדבק. ככל הנראה הסיע חולה קורונה ונדבק ממנו. חומו עלה, והתברר שלקה בדלקת ריאות. אוראז נלקחה ממנו דגימה, והוברר שהוא חיובי לנגיף. בהמשך התברר שגם רעייתו ושניים מילדיו נדבקו.

שהייתם של בני משפחתו עימו הקלה מעט את תחושותיו, בעוד שאר המאושפזים נאלצים להתמודד גם עם הבדידות. "המחלקה שלנו מתופעלת בעיקר עלידי אמצעים טכנולוגיים. הצוות הרפואי נכנס לכאן רק במקרים מיוחדים,

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

מניין מפוזר

שאלה: האם אפשר לעשות מניין לתפילה, כשמשתתפי המניין אינם מקובצים במקום אחד, אלא בחצרות נפרדות או במרפסות וכדומה?

תשובה: אם מקצת המניין נמצאים בבית ומקצתם בחוץ, ואינם רואים אלו את אלו, אבל שליח הציבור עומד בפתח שביניהם - הש"ץ מצרף אותם.

בשולחן ערוך נפסק בשם רב האי גאון, ש"מי שעומד אחורי בית הכנסת וביניהם חלון, אפילו גבוה כמה קומות, ומראה להם פניו משם - מצטרף עימהם לעשרה". דיי שמקצת המניין רואים אותו, והחיד"א פסק שאפילו אם יש ביניהם מחיצה מסורגת (כנהוג בעזרת נשים), מצטרפים למניין.

"הישמעו להוראות". גלט בשחרור ותמונה מהאגף

שהוא חולה, וכך נדבקה. מרגע הפצת השקר הוצף מכשיר הטלפון של האישה בהודעות קשות. "זה מופרך", הוא אומר. "מרגע האשפוז לא הייתה שום אפשרות לבקר אותי. בשלב מסוים החליטה רעייתי לפרסם את גרסתה המלאה, ובזכות זה, ברוך השם, הכול התהפך לטובה, והיא החלה לקבל הודעות תמיכה".

עם שחרורו גלט מעביר מסר חד וברור לציבור: "להישמע להוראות משרד הבריאות, כדי שלא יקרה אצלנו מה שקורה באיטליה ובמדינות אחרות. כל התחכמות עלולה לגרום לציבור כולו לשלם מחיר כבד. שרק נהיה בריאים!".

מושג ברגע

חודש ניסן

חודש ניסן הוא חודש הניסים, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בשם החודש, שיש בו האותיות נ.ס.

בחודש הזה נגאלו אבותינו ממצרים, וזה חודש שמעניק לכל יהודי כוח לפרוץ את המגבלות הטבעיות ולחולל 'נס' בחייו. חכמינו גם אמרו: "בניסן נגאלו, בניסן עתידים להיגאל".

הקורונה כבר כאן.

הקדימו הצטרפותכם לביטוח הבריאות הקבוצתי של אנ"ש בטרם ההודבקות חלילה!

בהחלה של 50%-כ

מצטרפים עכשיו:

077-444-7777

052-3238877

למחלקת המודעות (בלבד) של 'שיחת השבוע': טל' 0533166532, דוא"ל: m3166532@gmail.com

מרגישים חג

יהיה מדהים!